
V našej knižnici nie ste prvýkrát. S akou divadelnou hrou ste sa deťom predstavili tentokrát?

Inscenácia sa volá Zvieratká a lúpežníci. Je to taká klasická česko-slovenská rozprávka hraná marionetami. Trošku som si prispôbil postavy, aby to bolo trošku komickejšie. Dopísal som tam vlka a tri prasiatka, ktoré v originálnej predlohe nie sú. Keďže všetky postavičky hrajem sám, príbeh som sa snažil čo najviac zostručniť.

Všetky marionety si vyrábate sám. Bolo náročné vyrobiť bábkky k tomuto predstaveniu?

Vlastne ani nie. Vznikli pred štyrmi alebo piatimi rokmi v období, keď som pracoval na obrovskej inscenácii Tristan a Izolda pre dospelých. V ňom bolo trinásť ručne vyrezávaných bábok, ktoré obliekali profesionálni kostyméri. Na tomto projekte som sa vyčerpal fyzicky, časovo, ale aj finančne. Tú sezónu som však do repertoáru potreboval urobiť ešte jednu inscenáciu pre deti a tak som sa rozhodol pre Zvieratká a lúpežníkov, čo bol taký chudobnejší projekt. Vznikol doslova šup-šup. Kostýmy šila pani suseda, nešili sa už podľa žiadneho návrhu. Výsledok je však taký, že kým Tristan a Izolda sa hrajú raz alebo dvakrát ročne, Zvieratká sa hrajú neustále (smiech, pozn. redakcie).

Aké je slovenské a zvlášť piešťanské publikum? Nerobí detským divákovi problémy český jazyk?

Na Slovensko chodím hrať už asi pätnásť rokov a vždy to bol zážitok. Slovenské publikum je vynikajúce. Obecenstvo je rovnako dôležitý protipól, alebo polovica divadla, rovnako ako herci. Keď je publikum vnímavé, nabudené a vracia to, tak sa hraje perfektne. Decká tu boli úžasné, aj keď chvíľami bolo cítiť, že potrebujú dekódovať niektoré menej používané české výrazy. Napríklad sme sa zastavili pri slove „statek“. Keď som sa ich spýtal, kde žijú zvieratká, tak automaticky odpovedali farma a ani im nenapadol výraz statok. Tak to bolo pre mňa také úsmevné.

Kedy ste sa rozhodli založiť si vlastné divadlo?

Keď som sa oženil (smiech, pozn. redakcie). Mám za sebou už mnohé roky divadelníctva vo veľkomestách. Keď som sa však oženil, s manželkou sme sa odsťahovali na Vysočinu do Nového Města na Morave, kde paradoxne nebola veľká sieť a veľa možností divadelného účinkovania. Najbližšie v Jihlave a Brne. Tak som sa rozhodol založiť vlastné Dřevené divadlo. Od roku 2006 má toto divadlo v repertoári jedenásť divadelných inscenácií, z ktorých dve sú vianočné, jedna je pre dospelých a všetky ostatné sú pred deň od troch rokov až po prvý stupeň základných škôl. Vždy je to koncipované tak, aby si aj to staršie dieťa v rozprávke našlo niečo pre seba.

Počas ôsmich rokov fungovania divadla ste museli vyrobiť nespočetné množstvo marionet. Viete koľko ich máte a kde ich skaldujete?

Bábok skutočne pribúda. Do každej inscenácie je priemerne potrebných asi trinásť marionet, čiže ich môže byť už cez 130. No našťastie máme byt, ktorý má dolu suterén a tam mám dielňu. Je to taký ateliér a priľahlý sklad. Väčšina scén je však neustále naložená v aute. Prevažám v ňom také

štyri až päť scén.

Okrem predstavení pre deti robíte aj tvorivé dielne pre najmenších. Aký workshop ste mali v Piešťanoch?

Tvorivá dielňa u vás bola v rámci predstavenia Honza a drak a volala sa lektvarová dielňa. Detičky dostali skúmavky a pipetky a z farebných limonád si mohli namiešať vlastný kúzelný lektvar. Ale napríklad pri predstavení Princezná na hrášku, na ktoré nadväzuje tvorivá dielňa, sa deti učia zaobchádzať s marionetami. Mám vyrobených asi päťdesiat princezien, ktoré rozdávam deťom a oni so mnou hrajú formou štruktúrovanej drámy príbeh, ktorý Hans Christian Andersen celkom nezodpovedal, že ako sa tá princezná vlastne dostane počas onej búrlivej noci na hrad až k princovi. Okrem toho, že decká vymýšľajú vlastný príbeh, naučia sa bábkou ovládať a nielen ňou bezhlavo triasť.

Marionety Vám už za tie roky určite prirástli k srdcu. Čo pre Vás znamená bábkove divadlo?

Divadlo a jeho príbehy sú pre mňa všeobecne určitá mágia, určitý odstup od života. Bábkove divadlo mi umožňuje obrovskú hravosť, kde sa nemusíte zaoberať realitou. Bábka je v jednom momente na hrade a zrazu urobí hop, a je v scéne, v ktorej ju potrebujete mať. V záujme divadelnosti sa môže porušiť logika sveta. Je to ešte veselšie ako činohra, s ktorou mám tiež skúsenosť, a to ma na tom baví.

Na akej inscenácii momentálne pracujete?

V decembri bude mať premiéru Kúzelný zvon. Je to azijská rozprávka, ktorá má veľké ťažisko vo výtvarnej sfére. Spolupracoval som s viacerými výtvarníkmi. Bábky som vyrezával na základe ich návrhov a potom ich obliekal profesionál. Napísala sa k tomu hudba a následne sa to nahralo v štúdiu. Už je to taký kolotoč. Časť textov je aj vo veršoch, čiže sa museli prebásniť. Na tom predstavení robilo približne desať ľudí, ale opäť to hrajem sám. Budúci rok zas pripravujem rozprávku, ktorej námet vznikol práve v Piešťanoch. Bude to rozprávka, ktorú napísal Karel Jaromír Erben na Slovensku a volá sa Tri citróny. Je to veľmi dejové, taká úplna klasika. Novinkou bude, že scéna bude celá v knižke. Dej sa bude odohrávať formou leporela a scény budem meniť tak, že iba obrátim list.